

БЪЛГАРСКИ
ПИСАТЕЛ

СТИХОТВОРЕНИЯ

Боян Бойчев

**Остров
Баунти**

БОЯН БОЙЧЕВ

ОСТРОВ БАУНТИ

chitanka.info

Боян Ив. Бойчев е роден на 22.07.1971 г. в София. Завършил е руска и българска филология в Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Работи като библиотекар и учител в 93-то СОУ „Ал. Теодоров-Балан“. Един от най-добрите състезатели по дълги бягания и маратон в България. Член на редакционната колегия на сп. „Атлетика“.

Негови стихотворения са публикувани във в. „Български писател“ и сп. „Пламък“.

„Остров Баунти“ е първата му стихосбирка.

ЛЪЧЕЗАР ЕЛЕНКОВ

ПРЕДГОВОР

Поезията не се „продава“, нито се „купува“. За нея не се и говори. Само понякога от амвона на българската литературна черква някои изричат думи от нейно име и ги заплащат с цената на живота си. В повечето случаи на тържището, наречено живот, поезията е премълчавана или обругавана.

Какво е тя? Магия? Проклятие? Бъдеще? Ерест? Настояще? Опиянение? Минало? Презрение? Оптимизъм? Отчаяние? Раждане? Смърт?...

Христо Ботев не говори и не пише за поезията. И не случайно никой не може да разтълкува стихотворенията му, въпреки че са правени подобни опити, и то от талантлив творци. Само няколко от българските словесни мъже погледнаха на света през очите на Ботев (макар и за кратко) и оставиха поетическа следа, близка до неговата. Иван Вазов, Пейо Яворов, Христо Смирненски, Гео Милев, Никола Вапцаров, Александър Вутимски... Дали ще се попълни кохортата!? И кога? Къде е този поет? Край нас ли е? Или предстои да се роди!?

Този текст не е предговор към стихосбирката на младия поет Боян Бойчев. Това е емоционална и неочаквана изповед. Поднасям я, за да предизвикам съдбата. Навярно е наивно това усещане, но вярвам в него.

Все повече и повече се отдалечаваме от поезията. Превръщаме я в литература. В забава. В тщеславие. В професия. В порцеланова усмивка. В амбиция. В самооправдание. Именно това искам да не се случи с Боян Бойчев, доколкото е възможно. И не само с него!

Вярвам! Някой ще разбие с юмрук натрупаната пихтия от блудкави словеса и представи за поезията. Дали ще е щастлив? Едва ли! Ще бъде презрян! Разпнат! После ще го възвеличат! Но няма да е същото... Истината за поезията винаги ще е в самата нея. Необяснима. Неразгадана. И не може да бъде нищо друго.

Поетът гледа отвътре навън. Светът влиза в него отвън навътре. Помъчих се да погледна света през перископа на Боян Бойчев. Дали се получи — за да изтълкувам непринудено стихотворенията му. И дали е необходимо!? Една нощ пътувах в тях. Талантливи са. Допадат ми. Вярвам, че бъдещето няма да ме опровергае.

И на добър път! Още повече че маратонът не е само увлечение, но и философия за Боян Бойчев. Тази стихосбирка е самобитна! А що се отнася до перископа, нека и читателят се помъчи да погледне през него. Няма да съжалява! Увеличителните му стъкла са чисти. Не са замъглени. През тях се открива неочакван хоризонт.

Лъчезар Еленков

ПРЕЧИСТВАНЕ

*Този дъжд падна изведнъж
Да изчисти от калта душата,
Странен дъжд, златен дъжд,
Оцветен от погледите на листата.*

*Душата ми е скитница в дъжда,
Захвърлена, забравена от всички,
Душата ми е бяла под калта,
Ще може ли дъждът да я пречисти?*

*Дъждът навярно е самотник,
Пристига тъжен, за да си отиде,
Следи оставя — по листата мокри
Като перли капките намигат.*

*Към дъжда душата ми протегна
Ръцете си в една молитва,
По листата златни да побегне,
Към облаците бяла да политне.*

*Ако не се превърне в прах,
Дъждът душата ще измие,
Да не я удави ме е страх,
Да не я убие...*

ноември 1998 г.

ПЕЧАЛ

*Да се събуждам, когато светът е заспал,
Да заспивам, когато погрешно е буден,
Покрива ме тази сребриста печал,
Никому никъде да не си нужен.*

*И аз вървя, дъждът е пътя постлал
Със светла дъга от коприна,
Но боли ме тази странна печал:
За кого, за какво да ме има?*

*Ако можех, на хората обич бих дал,
Но защо светът е студен, невъзможен?
Погребва ме тази тежка печал,
Да съм от никого неразбран ме тревожи.*

*И нощта, и деня съм вече продал
За мита, в който сам се разхождам.
Но горчи ми тази жестока печал
Като сладката чаша с отрова.*

12 ноември 1998 г.

ОЩЕ СЪМ ЖИВ

*Нажежено е до бяло
всичко в мен.
Жив съм.*

В.
Ханчев

*Жив съм. Още съм жив.
Това значи, че те обичам.
Денят се пръква красив,
По улиците кръвта се затичва.*

*Жив съм. Не е за вярване.
Огледална муцуна се хили.
Ужасен съм. А тебе те няма.
Самотата нашепва ми: „Мили...!“*

*Жив съм. Толкова жив.
Чак иде ми да възкръсна.
Прости ми, че съм ревнив —
За теб да не мисля е късно.*

*Жив съм. Даже банално.
Даже взе да ми втръсва.
Според Исус май е фатално
Непрекъснато да си мъкна кръста.*

Жив съм. Куражливо намигат

*Издад тлъсти облаци ангелите.
Тебе те няма. Стига де...
Жив съм. По дяволите.*

май 1999 г.

ПО УЛИЦИТЕ НА СОФИЯ

*Вървя по безкрайните нерви на града,
Които водят в една посока,
Срещам погледи, напрегнати като тетива,
Стрелите блясват, падат напосоки.*

*И болят, раните болят в гръдта,
Лекувам ги със студен бензинов въздух,
Ръмжи стаена, поразената душа,
Жадуваща, зове я джунглата зад ъгъла.*

*Улиците нямат право на покой,
Минувачи губят нервните им клетки,
Затова по улиците съм сред свои,
Нервни мои, мои улици преплетени.*

*И аз вървя, прегърнал тихия им шепот,
От друг нечут, неразбран за друг,
Всеки ден е мой разпети петък,
Не възкръсвам — няма никой тук.*

*Дъха топъл усещам на „Пица хът“,
На кафенетата свободни за всякакви срещи,
И когато на запад запълзва денят,
От изток китайският ресторант ме посреща.*

*Кината ме мамят с ярки афиши,
Театрите пазят място на петия ред,
Сигурно аз навсякъде бих отишъл,
Улици мои, мой градски портрет.*

Но отекуват самотни моите стъпки,

*Защо замълчахте, нервни послания?
По софийските улици, облечени в крџпки,
Аз вървя, аз си трџгвам завинаги сам.*

април 1999 г.

БЕЗ ВРЕМЕ

*В просветлялото утро
Без сън се събуждам,
Онемяло предчувствие,
Часовете ненужни.
Неумиращи чувства
Изгарят във мен,
Светлината изпусната,
Утро без ден.
Дните препускат —
Наредени разпятия
Във времето срутено.
любовта е проклятие,
Чаша катурната,
Любовта е отрова,
Но сладка, прочувствена,
Събудена в порива
На раздробеното утре.*

12 декември 1997 г.

В КЛЕТКА

*Седя в клетка и болят крилата,
И търся как да полетя,
На рулетка руска се въртят
Любимите ми шест числа.*

*Орелът е с подрязани крила,
Лъвът — на дъното на яма,
Лежа върху смачкани цветя,
Разбита е душата ми кристална.*

*Единствено сърцето ми се бие
Като пленена птица в клетка,
Но и неговите удари замират,
Наранени, в дните ми отекуват.*

*А искам, искам да живея,
Да обичам с будни сетива,
Птиците по клетките не пеят,
Ако там не са на свобода.*

*А на рулетка руска се въртят
Любимите ми шест числа.*

ноември 1998 г.

НЕ СЕ СТРАХУВАЙ

Мълчиш, страх те е да се върнеш.
Страхуваш се като котка,
Напуснала случайно дома си.
Страхуваш се живота
Да не обърка реда си.
Мълчиш, страх те е да решиш.
Страхуваш се като цвете,
Цъфтящо във време определено,
Страхуваш се от пътеките —
По непознати да не поемеш,
Своя свят като чаша да не обърнеш
И живееш объркана
В ежедневия скучни,
Страхът да не сбъркаш,
Нищо да не се случи.
Страхуваш се просто да не сгрешиш.
И пиеш вода престоляла,
Отдавна наточена,
А си толкова зажадняла
За свежестта на живота.

Не се страхувай. Искам да си щастлива.
Не мълчи. Прочети душата ми
В разпилени навсякъде страници,
Събери ги. Прочети ги ревниво.
И допиши върху белите сама
Каквото поискаш — без граници.
Животът ми живян досега,
Неспокоен, забързан и раздвоен,
По маратонки, дънки и яке
Погледни, приеми и без страх

Нарисувай новия ден
И да изсъхнат боите почакай.
Без страх приеми любовта ми:
Егоист съм — само тебе обичам,
И съм нахален — докрая.
Жадна, до препиване пий от водата,
Ще препия и аз — обичай ме,
А Господ нека си хвали рая!

Ако искаш, докрай ме прочитай,
Ден по ден ме разнищвай,
Търси ме и ме намирай,
Забравяй ме и преоткривай,
Разкрий ме докрая.
И чак тогава:
Като искаш — остани
Или си тръгни.

май 1999 г.

НА ЕЛИ

*Този ден е тъй светъл и чуден!
Защото светла и чудна си ти.
Невероятно, но пак се събуждам
От слънцата на твоите очи.*

*Утрото идва с мисъл за теб —
Откъде изгряват двете слънца?
Отговор търся на въпроса нелеп
В среброснежната суета на деня.*

*В стаята тихо струи светлина,
Две слънца поглеждат отгоре,
Небето е сребърнобяла река
И мие бреговете на моя прозорец.*

*А ти вървиш по бяла пътека
Сред дървета от сребърен сняг
И под игривите стъпки полека
Прозвънва кристалният свят.*

*Като пухчета в твоите коси
Падат снежинките и се лутат,
Ти с тези слънца ги плени
И ги превърна в зимни светулки.*

*Аз стоя, аз съм също пленен
От очите слънца и ги гледам,
В светлия, в чудния ден заслепен
Протягам ръцете към тебе.*

Нека навън да е минусов студ,

*Подай ми ръцете си да ги стопля,
И буря да вие — пак ще съм тук,
Пак ще е топло и тихо наоколо.*

*Спуска се нощ — светла и чудна,
Защото светла и чудна си ти!
Как да спя?! Аз пак съм буден
От очите — две мои луни.*

ноември 1998 г.

КРАСОТА

*„Две хубави очи“ — това вече е казано,
Но това си ти — и всичко останало,
Ти си красива — разцъфнало цвете,
Една малка звезда на небето.*

*Твоите очи са красиви и слънчеви,
Усмивката ти е нежно излъчване,
Твоите коси като вятъра скитащ,
Ту разпилени са, ту са притихнали.*

*Ти си изваяна мраморна статуя,
Малка бяла птица е душата ти,
Сърцето ти е съкровище, имане,
И аз, разбойникът, искам да го открадна.*

*Ти си красива — най-страстните думи,
Ти дните си слънчеви и нощите лунни,
Ти си животът — ту лед, ту огън,
Но ти си тази, без която не мога.*

*Ти си красива — най-нежната песен,
Зазвучала за мен в тъжната есен,
Ти си най-красивата бяла поема,
Написана някога от мене.*

*Ти си неразбираема, красива картина,
Затова богат съм, че тебе те има,
Затова всичкото богатство на света
Заменям аз за тебе, красота.*

Всеки за красотата има свое понятие,

*Усеща я всеки сам със сетивата си,
И аз бих бил последният бедняк на земята,
Ако не умея да ценя красотата.*

18 януари 1999 г.

ПРОЗВЪНВАТ НАВЪН ПРОЛЕТНИ ТРЕЛИ

*Прозвънват навън пролетни трели,
Пеят птиците. Твоят глас, Ели,
Пее в мен, пее в мен.*

*Макар че съм сам, сам пея,
Да прегърна твоя образ, Ели,
Само в мен, само в мен.*

*Може би има по-красиви и по-добри,
Но никоя не прилича на слънчевата Ели
По света, по света.*

*Затова сам седя и от всички жени
Единствено ще обичам милата Ели,
Една на света, една на света.*

март 1999 г.

ДВЕ ШЕПИ ЗВЕЗДИ

Тази вечер падат звезди
Някъде там много далече,
Протегнах ръце и събрах
За теб две пълни шепи.

Две шепи звезди съм събрал —
Най-ярките, които намерих,
Още няколко ще ти дам
От луната за теб подарени.

Тази вечер падат звезди,
Търсейки новото измерение,
Погледни, ръце протегни,
Дай им твойто спасение.

Толкова красиво и тъжно е,
Когато в полет умират.
Не, погледни! Милиони звезди,
Възкръснали, от небето намигат.

Уморени, хората спят,
Но ти недей, погледни
Тази нелепа звездопадна,
Не спи, седни, замълчи...

Две шепи ще ти дам,
Бисери в длани събрани,
От тях направи си гердан
И за пръстен нека останат.

Милиони хора си пожелават

*Желания на звездите пророчески,
Но аз за теб съм събрал
Звезди от никого ненарочени.*

*Помогни ми, звездите тежат,
Вземи ги в твоите длани,
Ако няма навън звездопад,
Нека в очите ти падат.*

*Къде ли падат звезди?
С мен ела да търсим,
Ще вървим по звездни следи,
Сигурно в морето са пръснати.*

*Погледни навън, погледни,
Но дори да падат далече,
Аз събрах две шепи звезди
За теб в ноемврийската вечер.*

16–17 ноември 1998 г.

ОСТРОВ БАУНТИ

*Там далеч, далеч сред морето,
Където ветровете млъкват в захлас,
Има загадъчно скрит от небето
Малък, незнаен остров за нас.*

*До острова друг не може да стегне,
Риби-стражи ще го отклонят,
Късче земя, толкова свидно,
Нашият остров един на света.*

*Там небето е тюркоазеносиньо,
Слънцето гали със златни лъчи,
Гонят се и се настигат сапфирени
И на брега уморени заспиват вълни.*

*Чайките бели, безметежни и волни,
Стремително порят небесната вис,
А под тях, облечени в сребърни брони,
Рибки се стрелват в порив лъчист.*

*Неземен е сякаш малкия остров,
Навякъл риза на пъстри цветя,
Палмите две по две се докосват
И се целуват смарагдовите листа.*

*Ние с теб вървим ръка в ръка,
Прегърнати под погледите на кипариси
И оставяме следа до следа по брега,
Сляли в едно и чувства, и мисли.*

Ако поискаш за миг да останеш сама,

*Ще приседна наблизо и ще те гледам,
В очите ти как се отразява деня,
В очите ти слънчеви и ненагледни.*

*Вятърът укротен се е скрил в косите,
Слънцето е посипало раменете със злато,
Хиляди перли оставят вълните
И покорени лягат в краката ти.*

*Аз те гледам — най-красивата и желана,
В хамака как се люлееш насреща,
Мълчаливо ще взема твоите длани
И ще ги скрия с устните си горещи.*

*Птиците от дървета-естради ни пеят,
В хор им пригласят тихо листата,
Само скалите се припичат и немеят,
Свикнали с вечния рай на земята.*

*А вечер седим на брега и ни викат
Звезди из просторите необятни,
Но ние им махаме само, усмихнати,
Нали си имаме острова наш на земята!*

*Нас ни гали закачливия зефир,
А бризът ту пристига, ту се скита,
И разнася неуморен по всемира
Двете думички: Обичам те!*

*До острова ще стигнем дори през урагани,
Път да не открием — ще направим път,
Ако трябва — ще летим над океани,
Там, където само птиците летят.*

*Умориш ли се — на ръце аз ще те нося,
Ако нямаш сили — сили ще ти дам,
Ако ожаднееш — с дъжда ще те докосна,*

Но двама острова ще стигнем, знам.

*Защото далеч, далеч сред морето,
Където ветровете млъкват в захлас,
Има загадъчно скрит от небето
Остров, Баунти наречен от нас.*

8–10 януари 1999 г.

ОБИЧ

*Утре ще паднат от лицата маските,
Ще се стопи еуфорията в дните делнични,
Ще загрубеят, ще станат механични ласките
И целувките ще изстинат от само себе си.*

*Ти ще седиш пред кафето студено,
Ти ще усетиш, че си безпомощно сама,
В чашата очите ми тъмни са отразени,
Добротата им е удавена в самота.*

*И все по-често ще ме очакваш
В нощи студени,
Безсънна, все по-често ще си
Мислиш за мене,
Ще излизаш на балкона,
Птиците бели
Ще очакваш да кажат
Моето тихо: Ели!...*

*Аз ще ходя навсякъде сам, ужасно сам,
Стиснал от болка ръце в джобовете,
Ще се стряска от мен времето потревожено,
Ще ме има ли само там, аз не знам...*

*Или ще ме откриеш на брега на морето
Да търся в далечината нашия остров
Светъл.
Ще ме мами, ще ме вика, пътя го знам,
Но по този път никой не е стигнал
Сам.
Колко е трудна нахалната истина...*

*В този свят студен, безлюден и ням
Ще бродя, ще живея толкова сам,
Ще сочат с пръст хората,
Ще души все по-често умората,
Ще останеш само ти в мислите,
В сърцето само ти, обичаната.*

*Ти отново, ти винаги се нуждаеш от
Моята обич,
Ще очакваш стъпките ми забързани
Непрекъснато,
Ако имаш сили да ме повикаш,
Ще дойда,
Стига да не е вече смъртно
Късно.
Ще те чакам, ще потъвам в очите ти
Слънчеви,
Но когато човек достигне до слънцето,
Може или да се слее с него
В един миг,
Или от слънчева обич
Да изгори.*

1 февруари 1999 г.

СВЕТЛИНА

В самотата на моята стая
Четири крушки горят,
Четири лампи осветяват
Улиците на моя живот.
Една изгоря. Три остават.
Две. Една. И краят...
Всичко чезне в тъмнина.
Във живота няма кой
Да сменя изгорели лампи,
Несменяеми са. Тъна в тишина.
Оставам сам в тишината,
В огледало болно отразена
Мъждука бледата луна.
По стъкла от чувства наранена
Пристъпя босата душа.
Оглеждам се. Две дула,
Две цеви са очите,
Паднаха в тях звезди
Убити. Угаснаха звездите
И се превърнаха за миг
Във черни камъни. А ти...
Ти някъде стоиш,
Ти гледаш и мълчиш
И търсиш по небето,
Където лампите не светят
Светлината на негаснещи очи.

март 1999 г.

ПРИСЪДА

*Затвор е. Светът е затвор.
Без тебе не мога.
Затворени са просторите
Под небето злокобно.*

*Решетка. Небе с решетки.
За пощада те моля.
Мечтите гибнат разстреляни
Под небето прокобно.*

*Зидове. Край мен са иззидани.
Ти моя си орис.
Сили нямам да се вдигна
Да рисувам прозореца.*

*Гибели. Всичко е гибелно.
Само теб ще обичам.
Дните ще стигнат ли?
Бързо изтичат...*

*Осъден съм. И... умирам.
Фатална красавица.
Отиваш си, аз си отивам —
Недопита наздравица.*

февруари 1999 г.

КАФЕ

*Всяка сутрин варя две кафета
Без захар — за теб и за мен,
Те заедно ставаха сладки. Но ето —
Денят вече не е споделен.*

*Аз те чакам сутрин в десет
Да десет на другия ден
И варя всеки път две кафета,
Ти знаеш — за теб и за мен.*

*Но теб те няма и кафето
Всеки път изпивам го сам,
Така от понеделник до петък,
Двойно горчи, докато знам,*

*Че ти няма да дойдеш,
Устните като с чаша кафе
Няма със моите да слееш
Под кафеното топло небе.*

*А горчи, как кафето горчи
След твойта последна целувка,
Минаха дни, колко чаши изпих,
В колко утайки се лутах.*

*Сам пия двете чаши полека
с отровния вкус на бадем,
Но пак варя две кафета
Без захар — за тебе и за мен.*

март 1999 г.

ОБИЧАМ ТЕ

*В тази нощ тиха и свята
Остават най-чистите чувства,
Затова ти си тази, която
Като светлина в мене се спуска.*

*Танцуват сред елмазен прах
Снежинки — докосват и се привличат,
На ухото ти, подобно на тях,
Аз прошепвам: Обичам те!*

*Някъде там изгрява звезда
И тържествено пеят камбани,
Тези думи ще ти подаря,
Защото ти си моят празник.*

24–25 декември 1998 г.

СТРАСТ

Когато в нощ бурна, метежна,
Ти ще звъннеш
Без нищо да ми кажеш,
Аз ще дойда
Без нищо да те питам.
И ще се стопи нощта безбрежна
От страст, от обич и нежност,
Когато любовта ни повика
В океана от чувствата безгранични.
Ще пристигна с блясъка
На светкавица,
Ще ме посрещнеш с прегръдката
На дъжда,
Ще лумне океанът
Във пламъци,
Ще бъдем бурята
На нощта.
И ще бъдем най-лудите
В най-лудата нощ,
Слети в страст разтърсваща,
Помитаща, като потоп и огнена,
В едно слети като мелодия.
И ще бъдем най-грешните
В най-грешната нощ...
А сутринта щом се събудим,
Денят от греха ще ни скрие,
Слънчевите лъчи ще се мият
В брега на нашата лудост.
И аз нищо няма да ти казвам,
И ти нищо няма да попиташ,
За да бъдем отново най-лудите,

Най-лудите в нощ метежна.

март 1999 г.

ЗА ТЕБ

*За твоето пристигане при мен,
С което започва новия ми ден,
За твоето завръщане в нощта,
С което звезди отново заблестяха,
За красотата, от тебе подарена,
За възкръсналите чувства преродени,
За самотата на изгубена монета,
Намерена от теб по моя път,
За твоето докосване, с което
Като струни сетивата ми трептят,
За любовта, която да се спуска
Като слънцето над нас,*

*Вместо думи с твойте устни
Тихо моите сливам аз.*

януари 1999 г.

НЕ СЕ БОЙ

*Казваш, страх те е, че е гореща любовта ми.
Не се бой, мила, няма да те изгоря,
Ще те стопля само, няма да изстина.
Студено е. И ни трябва топлина.*

*Казваш, страх те е, че е силна любовта ми,
Не се бой, мила, няма да те нараня,
Събрал в едната длан всичките си сили,
С другата по пътя ще те поведе.*

*Казваш, не вярваш, че ще е вечна любовта ми,
Така е, относителни са вечните неща,
Но не се бой, мила, винаги ще те обичам,
Докато ме има и съм нужен на света.*

*23 януари 1999 г.
Белград*

КРАСИВА СИ

*Красива си. Все по-красива.
Как успяваш — не знам,
Признавам — гледам ревниво,
Обичам те — и знам,*

*Знам, за друг се обличаш,
Друг в очите наднича,
Дали той разбира?
Красива си. Все по-красива.*

*Нищо, нека да е за друг.
Усмихвам се и ти намигам,
Ако минеш случайно оттук,
Защото си много красива.*

*Пред огледалото ако не минеш,
Не чуеш ли чуждите думи,
Спомни си как те целувах...
Птица продума: Толкова си красива!*

април 1999 г.

НАД ХОРИЗОНТА ПРОБЛЯСВА КОРАБ

*Над хоризонта проблясва кораб,
Зад него — светлините на град,
Как да стигна, няма опора,
Насред морето времето спря.*

*Насред морето всичко потъва,
Няма ни хора, ни град,
Само една вълна ме разпъва
Да ме запази завинаги млад.*

12–13 септември 1998 г.

ДЕН БЕЗ ТЕБ

Този ден е толкова тъжен и пуст.
Студен. Дърветата виновно мълчат.
Защо? Не посмях да ги попитам.
В техния свят съм само посетител.
На деня, изглежда, също съм чужд.
Какво да кажем за останалия свят.
Оловното небе безмълвно ме притиска
До стената, в ъгъла или където искате.
Уморен съм, но не мога да седя
На пейката, защото тя е счупена,
Някой като стръкче доброта
В себе си ненужно е пречупил.
Денят е тъп, като сапунен сериал,
Лошото е, че играя в него роля,
Преминавам през парадния портал
От този празен ден прогонен.
Този ден изтрещява като изстрел,
Няма птици, хора, няма нищо.
Няколко листа от студа трептят,
Политат за пръв и за последен път
Към земята. Тя мълчи. Аз мълча.
Денят рухва от пръстите на дърветата.
Защо? Дърветата виновно мълчат.
Нощта погребва този ден навеки.
Тъжен, студен, пуст, нежелан —
Да бъде друг денят е лъжовно,
Затова като мен прибира се сам.
Къде ли те скри, нахално виновен?
Това едва ли е ден, едва ли го има
Или е просто до болка нелеп,
Затова отива си сам и безимен.

Това е просто ден без теб, без теб.

4 декември 1998 г.

ПРИ ТЕБ

*Пулсираща далечина, безкрайни пространства,
Мислите скитат, загубени в странство,
Но се връщат назад, в родния град,
Пак се връщат при теб, моя златна.*

*Чезнещи разстояния, уморени простори,
Магистрални понятия, глухи мотори,
Мозайка от образи, самота непонятна,
Аз се връщам при теб, моя златна.*

*Небето прихлупено, хоризонтите разделени,
Аз вървя и се връщам по мост над Вселената,
Загубен във времето, търся твоите обятия,
Аз се връщам при теб, моя златна.*

*Съдбоносни предчувствия, думите неизречени,
Животът е миг, но миг като вечност,
Дори да преброя целия свят,
Пак се връщам при теб, моя златна.*

*23 януари 1999 г.
Белград*

ОТИДЕ СИ

Отиде си. И какво от това?
Какво, че всички ветрове се скараха,
Какво, като се спъна пролетта
И мъглите се прегръщат по площадите?
Какво, като умре в нощта звезда
И утрото с досада се събуди?
Какво, че с тебе си отиде и света,
И радостта, и замълчаха думите?
Питам те: Защо си отиде?
Много е лесно да решиш ей така.
Стъпки на минувачи да скрият
Не могат твоите стъпки в съня.
През вратата пак се разминават дните,
Самотата лае като злобно псе,
Иде пролет, а листата литват
Жълти, светлината няма я въобще.
Спомени в пространството се лутат,
Какво, като от времето прогонени
Те се връщат с нямото предчувствие —
Ти не можеш да останеш само спомен.
И се прегръща помъдряла вечността,
С любовта от болката се крие,
Но какво значение има всичко това?
Тишината бие. Ти нали си отиде...

февруари 1999 г.

ВЪРНИ СЕ

*Ти си тръгна и защо ли
Светът отново е скован от лед?
Немеят болни голите тополи,
Разхождам се безсмислен и проклет.
Върни се... Стига да речеш.
Не ме залъгвай, че ще те разлюбя,
Ще ме забравиш — не се залъгвай ти,
Аз всеки ден отново ще се влюбвам
И пак за мене ще си мислиш ти.
Дните ми са сиво пепелище,
Небето го закрива самота,
Гасне и последното огнище,
Съхнат и последните цветя —
След тебе не остана нищо.*

*Но пак пулсират думи в утринта:
Върни се... Стига да поискаш.*

февруари 1999 г.

ВИШНЕВ ЦВЯТ

*Снегът вали като цвят от вишни
От райските градини на Всевишния,
Вали над чуждия за красотата свят,
Незабелязан, чист и непознат...*

*Двама крачат редом през града,
Един до друг, ръка в ръка,
От пролетта като забравен знак
Тях ги гали вишневия цвят.*

*Когато някой се нуждае от някого,
Когато някой някого обича,
Тогава вишневият цвят е тяхната
Последна дреха и света обител.*

*Но останат ли сами на този свят,
Тях ги погребва вишневият цвят.*

януари 1999 г.

ПРОЛЕТНО

*Какво идва след дългата зима?
Пролет ли? Пролет няма да има,
Нито лято, ни дните горещи,
Гаснат, топят се дни като свещи.*

*Пролет няма. Не разцъфват цветята.
Кой обагри в зелено листата?
Няма кой... Небето не е синьо,
Защото пролет не може да има.*

*Снегът затрупа всички пътеки,
Душата затрупа, затрупа навеки,
Мразовити виелици, целувките зимни,
Без да идва, пролетта си замина.*

*Птиците пеят траурна песен,
Аз оставам в мойта отминала есен,
Нова година, начало на зима
И никога пролет няма да има.*

*Ти бе пролет в дългата зима,
И още си — когато те има.*

13 март 1999 г.

ВЪРВЯ НАВЪН

Вървя навън. Топло е,
А не усещам топлината.
Сам съм. Както винаги съм сам.
Душата ми кръжи. Душата...
Като ранена смъртно птица
В полет
И пада. Пада долу.
Знаех си. Прекалено хубаво е
Да е истина.
Ти и аз.
Ти — да, но аз?
Дърветата ме гледат тъжно сгушени.
В какво ли аз сгреших?
В какво е моята вина?
Защо тогава не реших нещата
И болка другиму аз причиних?
Защо?
Нима всичко е било лъжа?
Не вярвам.
Няма да повярвам.
И ме боли несторена вина.
Нима вина е да обичаш?
Знаех си. Ти си прекалено хубава за мен,
Добра.
И аз за теб не съм достоен,
И аз изчезвам като сълза,
Сълза в океан огромен.
Сам вървя навън,
Където сме вървели двама.
Сърцето ми изгаря,
Душата ми е пламък,

Утре ще бъда шепа
Пепел.
По стъпките вървя,
Където те изпращах.
Сега мене ме изпраща
Вулгарно самотата.
Зная, че за теб не съм достоен,
Как да те изпращам!
Среци все по-кратки,
Думи, думи, думи,
Преминаващи в мълчание.
Една кардиограма
Непотрепваща, изправена.
Сам вървя към себе си.
Защо пристига пролетта
Подранила?
Слънцето не топли,
Изгаря ме.
Искам да се превърна в пламък,
Да изгоря —
Само мъка нося по света.
Аз нося твоята вина,
Аз нося своята вина,
Като кръст ги нося.
Остави ми твоята вина,
Забрави я.
Нищо, че тежи,
Но няма всичко е било
Лъжа?
Не вярвам.
И ти не вярваш.
Нямам място на света,
Заел съм мястото на друг
Със свойто раждане,
Някой по-реален.
Но знам,
Чувствата не съм предал,

Когато ги раздавам
На теб!
Не бих ги прибрал
Като петаче в джоба,
Дори с тях да си платя
За гроба.
Сърцето ми прескача вече,
Прескача удари.
Защо тъй рано идва пролетта?
Да я видя, преди да си отида.
Стана късно вече...
Мъжете не закъсняват
За срещи.
А ние си обещавахме,
А ние не се доцелувахме,
Не се допрегръцахме...
А си обещахме...
А си пожелахме...
Защо реши да върнеш пролетта,
Кажеш?
Мълчиш.
За да я видя,
Преди да си отида.
Ти все още можеш да решиш
Да ме спасиш.
Вървя навън. Топло е,
А не усещам топлината.
Сам съм. Знам.
Знам, че ти е трудно,
Но исках да те изпратя,
Да държи ръката ти,
Да сме двамата...
Вървя навън.
Светло е,
А не усещам светлината.
Но нали не е дошла все още пролетта,
Не е дошла?!

*Върни се.
Чакам те.*

12 януари 1999 г.

ПЬЕСА ЗА УЕСТЪРН

*Защо в света иначе благоприличен
Ни учат от филми, пиеси, книги, стихове
Да приличаме на Добрия,
Когато тайничко обичаме Лошия,
Да не говорим за Злия
И участваме в екшъна, в уестърна, в криминалето
На страната на ония,
Тъмните.
Може би, защото в живота
Добрия
Винаги губи
И по закона на джунглата побеждава
Онзи с най-острите зъби.
Тогава защо ни казват —
Героят бил трагичен,
Когато стремежът към идеала
Сблъсква се с нашето благоприличие?
Защо не обичаме
Героите трагични?
Може би, защото ние се страхуваме от тях,
От това, което е в нас?
Тогава къде е вината?
В мисли проклети на писатели и поети.*

януари 1999 г.

ЦЕННОСТИТЕ НА ЖИВОТА

1. ПЪТ

На мама и татко

*Животът край нас е път към Голгота,
Открива всеки трънна пътека,
И кръвта да багри стъпалата полека,
Трябва в очите да гледаш живота.*

*Дори да не откриеш в синевата пролука,
И душата случайно да осъмне по тъмно,
Отново да тръгваш по пътеките стръмни,
А кръвта да багри двата юмрука.*

2. ДЕТСКИ СПОМЕНИ

На сестра ми

*Най-чисти са детските спомени,
И най-трудно към тях се завръщаме,
Дали в мисли случайно отронени
Или по уличка вечна към къщи.*

*И може би в живота препатили,
Чрез тях все пак се срещаме
Най-верния, най-труден приятел,
С детския прякор Честност.*

3. ЗА ДВАМА НИ

На Ели

*Колко ли чувства разпиляваме?
А не сме толкова богати.
Сами е страшно да оставаме,
За двама върти се земята.*

*Защо непрестанно да страдаме?
За двама ни е пътят към дома.
Любовта по принцип е сама,
За да събира хората по двама.*

4. ДЕЦА

На Мими и Ради

*Като венче маргаритки в косите,
Като звънливо гласче на дете,
В крехка ръчичка са дните,
В ясни очи за небе.*

*Въртележка в шумния полет,
Разноцветна дъга сладолед,
Няма по-истинска пролет,
От пролетта в очи на дете.*

май 1999 г.

ЖИВОТЪТ СИ ОТИВА

На Лъчезар Гановски

*Животът си отива тихо и спокойно,
Без да бърза, всичко се прибира
И накрая се превръща само в спомен.*

*Отива си животът — като илюзия,
С надеждата, че си живял,
И дните пишат трудното „ненужен“.*

*Животът си отива с уморени стъпки,
Безмълвен, свил света в юмрук,
В якето на ежедневно крѣпки.*

*Кѣсметът си отива даже без сбогуване,
Никога приятели не сме били,
Затова навярно и не ме ревнува.*

*Сѣдбата си отива обѣркана, смутена,
Нелепо изиграхме тѣжната игра,
Пѣтищата наши свѣршват разделени.*

*Щастieto все го няма, а го тѣрсих,
Намерих го, но се оказа кратко
Като красивите неща — всичко свѣрши.*

А приятелството — вярно е, остава

*В разстоянията, в пътеките на времето,
Но когато дойдат дните на разделите,
С тъгата здрачна тихо ни забравя.*

*Любовта — красива и кокетна дама —
Не си отива, тя остава нежна в нас —
Като силните неща — до сетния ни час,
Неразделни в една несподелена драма.*

*Затова да не направиш страшния компромис
С това, с което си живял, мечтал,
Щом достатъчно си дал, не взел, без ритуал,
Животът си отива и остава спомен.*

март 1999 г.

ВСЕКИ ДЕН Е КОШМАРЕН

Няма ли край?
Всеки ден е кошмарен.
Всеки ден е жесток.
С нокти метални
Погубва ни Бог.
Всеки ден е измъчена
Манна за рай.
Платена поръчка,
Изстрел — и край.
Всеки ден е безсмислен,
Просто бял епизод,
Всеки ден ме притиска
В смъртно легло.
Съмва кошмарът,
В сърцето залязва,
Лумва пожарът,
Изпепеленият край.
Всеки ден ме разпъва
В двубоя със Бог.
Очи да извърна
Просто не мога,
Срещу моята гибел
Самотен вървя,
Дори да не стигна,
Не прекланям глава.
Всеки ден е кошмарен
Баланс по ръба.
С нокти метални
Сграбчвам деня.
Загубен дуел,
Уморена съдба,

Но и всичко проклет,
Не прекланям глава.
Мъчително чакам
Новия ден,
Той идва със мрака,
Мрака за мен.
И душата ми бяла
Пак е чиста от кал,
Наранена, но цяла
Се превръща в печал.
Няма ли край?

април-май 1999 г.

ПРОЛЕТЕН ДЕН

*Денят е може би обикновен,
В него, мислех, ще си с мен,
Денят е топъл — пролетта
Безгрижна се завръща тя.*

*Един нормален кръговрат,
В един нормално скучен град,
И малко тъжна сивота,
Горчива, властна самота.*

*Отново този вечен дъжд,
Тежък дъжд, сълзи на мъж,
И стъпките заглъхващи полека
По тънката изчезваща пътека.*

*По нея спря на стоп деня,
Една любов, една жена,
Един объркан кръговрат,
И няма пътища назад.*

*Този ден е толкова ранен,
Умира сам и уморен,
Няма смисъл пролетния ден,
Когато ти не си при мен.*

май 1999 г.

ЕЖЕДНЕВИЕ

Този ден няма ли да свърши,
Окъпан в илюзорна светлина?
Слънчев лъч на две прекършен,
Небето срути се — умря.
Как мъчително се влачат
Помъдрели старци часове.
Дали са дъжд, или пък плачат
Неразпъпилите още цветове?
Очаква утрини горещи
Край мен животът притаен,
Усмивки плахи ме посрещат
И пият пролетния ден.
Само своята я няма
И аз я търся сред града,
Но срещам цветните реклами
С ненужни никому неща.
Деца лудуват по градините,
Затова навярно ти си там,
А аз се блъскам във витрините,
Срещам своя образ сам.
Неповярвал в пролетни скрижали,
Потъвам в пътя към дома,
Телевизорът ще ме завари
В безсънните прегръдки на нощта.

Тази нощ няма ли да свърши?...

април 1999 г.

КОШМАРНО

*Пронизвам с два изстрела нищото,
Забивам за дълго двата кинжала,
Осветява ме заревото безсмислено,
Безпощадно светът се търкаля,
Безцветно сграбчва ме времето,
В измамни картини се лутам,
И не спира пулсът напрегнат,
Бие, кошмарно препуска,
Горят светлите тонове,
Заслепяват ярките багри,
Беснеят думите — стонове,
Кошмарите лумват в пожари,
Преследват ме залезни сенки,
Спуска се кървава птица,
Сумракът ме слива със себе си,
И отново потъвам в нищото.*

април 1999 г.

ВМЕСТО СПОМЕН

*Ако утре нощта по-рано настъпи
И светлина сакрална в очите ми плисне,
В последните мигове, бели и скъпи,
Само за теб, само за теб ще си мисля.*

*Съдбата ни води по странните пътища
И не зная дали нощта е безлунна,
Но луна бих поискал, за да ме връща
За миг пак при теб — да те целуна.*

*15 април 1999 г.
21,30 ч*

ТИ СКРИ ПОД КЛЕПАЧИТЕ МИ

*Ти скри под клепачите ми
Съмнението и надеждата,
Ти повярва в съмнението,
Аз повярвах в надеждата.
Аз скрих под клепачите ти
Любовта и себе си.
Любовта превърнах в безбрежност,
Но ти не повярва, не повярва.*

февруари 1999 г.

ОЩЕ ДНИ НИ ОСТАВАТ...

*Още дни ни остават...
Болят ръцете ни за прегръдки.
И пропадаме, и ни давят
Чакащи в сумрака хрътки.
А се разделяме, пак търсим се,
Молят се устните де сме двамата...*

*Тръгваме виновни към себе си —
Ето, че отново сме заедно.*

май 1999 г.

Издание:

Боян Бойчев. Остров Баунти

Българска. Първо издание

Редактор: Лъчезар Еленков

Художник: Олга Паскалева

Издателство „Български писател“, София, 1999

ISBN: 954-443-354-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.